

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συν. δι. του προηγουμένου)

—Ναί, τὸ θυμιάμα, εἰτε ἡ Ἄρτεμις. Μοῦ εἶχες πει εἶπε διὰ πρόσωπα μόνχα σπὸν κόσμο ἤξεραν τὸ μουσικὸ τῆς γεννήσεως τῆς Ἄρτεμιδος, ἡ μητέρα τῆς Ἄρτεμις τοῦ Ποικατέ κ' ὁ κόμης Μοντγκομερῦ, ὁ πατέρας μου, Ἰκέτευσα, παρακάλεσα, ἐξορκία, ἀπειλήσα τὴν Ποικατέ, μὰ αὐτὴ δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῆ τίποτε.

—Μοῦ εἶπατε ὅμως, ἐξοχώτατε, εἰτε ἡ Ἄλοῦζα, εἶτε ἂν ἦταν ἀνάγκη νὰ κατεβήτε σπὸν τάφο τοῦ πατέρα σας γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσετε τὸ μουσικὸ, δὲν θὰ διαπάτατε νὰ τὸ κάνετε...

—Ναί, ἔκανε ὁ Γαβριήλ, μὰ δὲν ξέρω κἀν ποῦ βρισκεται αὐτὸς ὁ τάφος.

—Μπορεῖτε ὅμως νὰ φράξετε καὶ νὰ τὸν βρῆτε.

—Κι' ἂν τὸν βρῶ τί θὰ κερδίσω, ἀφοῦ οἱ νεκροὶ δὲν μιλοῦν ;

—Οἱ νεκροὶ ὄχι, μὰ οἱ ζωντανοὶ ναί ! εἰτε ἐπίσημα ἡ Ἄλοῦζα.

—Θεέ μου, τί θέλεις νὰ πῆς ; ἔκανε ὁ Γαβριήλ χλωμαίνοντας.

—Ὅτι δὲν εἶπατε, ὅπως ἐπαναλαμβάνετε στὰ παραλήρηματά σας, ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερῦ, ἐξοχώτατε, ἀλλ' ἀπλῶς ὁ ὑποκόμης ντὲ Μοντγκομερῦ, γιὰ τὸ πατέρα σας, ὁ κόμης ντὲ Μοντγκομερῦ, πρέπει νὰ ζῆ ἀκόμα.

—Γῆ καὶ οὐρανὸ ! φώναξε ὁ Γαβριήλ. Ἐρεῖς διὰ τὸν πατέρα σου ;

—Δὲν τὸ ξέρω, ἐξοχώτατε, ἀλλὰ τὸ ὑποθέτω, τὸ ἐλπίζω γιὰτὴν ἄνδρας εὐρωστὸς καὶ θαρραλέος, ὅπως εἴσεῖς, καὶ μοροῖσε ν' ἀντέξῃ στὴν συμφορὰ καὶ στὴν δυστυχία. Λοιπὸν, ἂν ζεῖ, αὐτὸς δὲν θ' ἀρνηθῆ βέβαια, ὅπως ἡ Ποικατέ, νὰ σοῦ φανερώσῃ τὸ μουσικὸ, ἀπὸ τὸ ὅποιο ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία σου.

—Μὰ ποῦ θὰ τὸν βρῶ, ποῦ θὰ τὸν ἀναζητήσω ; Μίλα, Ἄλοῦζα, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

—Εἶνε μὰ τρομερὴ ἱστορία, ἐξοχώτατε ! κ' ἔχω ἀραστῆεῖ στὸ μακαρίτη σὺζυγὸ μου, κατὰν διαταγῆς τοῦ ἴδιου τοῦ πατέρα σας, νὰ μὴ σὰς τὴν ἀποκαλύρω ποτέ ! Γιὰτὴν μὴδὲς θὰ τὴν μάθετε, θὰ ριχθῆτε στὸν ἀγῶνα αὐτῶν καὶ θὰ σπυρῶτε τὸν πόλεμο σ' ἐχθροῦς, χίλιες φορὲς πὺ δυνατοῦς ἀπὸ σὰς. Μὰ ἐφόσον ξέρω πὺς εἴσατε ἀπορασιασμένοι νὰ πεθάνετε, προτιμῶ νὰ σὰς ἀρήσω νὰ ριχθῆτε σπὸν ἀγῶνα αὐτῶν. Ἔτσι τοῦλάχιστον ὁ θάνατός σας δὲν θὰ εἶνε καὶ τόσο βέβαιος καὶ πάτατος θ' ἀρρήσιμη κόπης. Θὰ σὰς τὰ πῶ λοιπὸν ὄλα, ἐξοχώτατε, κ' ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἴσως γιὰ τὴν ἐπιπορία μου.

—Ναί, βέβαια θὰ σὲ συγχωρήσῃ, καλὴ μου Ἄλοῦζα. Ὁ πατέρας μου... ὁ πατέρας μου εἶνε ζωντανός. Μίλα γρήγορα !...

Μὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή κάποιος χτύπησε διακριτικὰ τὴν πόρτα. Ἡ Ἄλοῦζα ἄνοιξε κ' ὁ Νουστράδαμος παρουσιάσθηκε.

—Ὡ ! Ὡ ! εἰτε στὸ Γαβριήλ. Βλέπω, κύριε ντ' Ἐξιμέ, πὺς εἴσατε σήμερα ζωντὸς κ' εὐδιάθετος. Ὁραία ! Ὁραία ! Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ὁμοῦ δὲν εἴσατε ἔτσι. Βλέπω πὺς δὲν ἔχω καμμιὰ θέσι εἰδῶ ὡς γιατρός.

—Πραγματικὰ, εἰτε ὁ Γαβριήλ. Μὰ πρέπει ἀκόμα νὰ δεχθῆτε πὺς εὐχαριστίες μου καὶ τὴν πληρωμὴ τῶν ὑπηρεσιῶν σας, ἂν καὶ ἡ ζωὴ ἐνὸς ἀνθρώπου δὲν πληρώνεται μὲ χρυσάφι.

Καὶ ὁ Γαβριήλ, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ, ἔβαλε μέσα ἕνα βαλάντιο μὲ χρυσὰ νομίσματα.

—Εὐχαριστῶ, κύριε ὑποκόμης ντ' Ἐξιμέ, εἰτε ὁ Νουστράδαμος. Μὰ ἐπιτρέψτε καὶ σὲ μένα νὰ σὰς κάνω ἕνα δῶρο, πὺν νομίζω πὺς ἔχει κάποιον ἀξία.

—Τί εἶνε λοιπὸν, κύριε δόκτωρ ;

—Καθὸς θὰ ἔξερετε, κύριε ὑποκόμης, δὲν ἀσχολοῦμαι μόνο μὲ τὴς ἀρρώστειας τῶν ἀνθρώπων. Θέλησα νὰ ἐμβαθῆνω στὰ πεπρωμένα τους, διαβάζοντας τα στὰ χέρια τους καὶ στ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶνε καὶ τόσο εἰκόλο, γιὰτὴν πολλές φορὲς ἀντικρῖνω τὰ πὺ βαθειὰ σκατάδια κ' ὁ οὐρανὸς δὲν εὐδαικεί νὰ μοῦ φανερώσῃ τὰ μουσικὰ του. Ὁτόσο, μερικὲς φορὲς ἡ ἀλήθεια μοῦ ἀπεκαλύπτεται τόσο ροερῆ, ὅστε μὲ τρομάζει. Ἔτσι, διάβασα πρὸ εἰκοσιπέντε χρόνων στὰ ἀστέρα καὶ στὴς γραμμὲς τοῦ χερσοῦ τοῦ τῆ μοῖρα ἐνὸς μεγιστάνου τῆς Αἰθῆς τοῦ Φραγκίσκου Α'. Αὐτὰ πὺν διάβασα τότε ἦσαν ἀλλόκοτα, ἐξαιρετικὰ τρομερὰ καὶ μὲ ξάφνιασαν. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ καταλάβετε τὴν ἐκπλήξι μου, εἶταν, κυττάζοντας τὸ χέρι σας καὶ τ' ἀστέρια τῆς γεννήσεώς σας, νόμισα πὺς ἐξορκίζω ἕνα ὄροσκοπο, ὅμοιο μὲ τοῦ μεγιστάνου αὐτοῦ. Μὰ δὲν μοροῖσα νὰ τὸ θυμῶθῶ καθαριὰ, γιὰτὴν εἶχαν περάσει εἰκοσιπέντε χρόνια ἀπὸ τότε. Τέλος, ἐξοχώτατε, τὸν περασμένο μήνα, μέσα σπὸ παραλήρημα τοῦ περσοῦ σας προφάρατε ἕνα ὄνομα πὺν μὲ φόβισε ξαφνικὰ, τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος ντὲ Μοντγκομερῦ.

—Τοῦ κόμητος ντὲ Μοντγκομερῦ ! φώναξε ὁ Γαβριήλ τρομαγμένος.

—Ναί, καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ μοῦ ἔκανε καταπληκτικὴ ἐντύπωση, γιὰτὴν ἦταν τοῦ μεγιστάνου, τὸν ὅποιο σὰς ἀνέφερα προηγουμένως καὶ τοῦ ὁποῖου εἶχα διαβάσει ὀλοκάθαρα τὴν μοῖρα. Ἔτρεξα ἀμέσως στὸ σπίτι μου, σκόλισα τὰ παλιὰ μου χαρτιά καὶ βρήκα σ' αὐτὰ τὸ ὄροσκοπο τοῦ κόμητος Μοντγκομερῦ. Ἔ λοιπὸν, ἐξοχώτατε, πρέπει νὰ ἔχετε μὲ τὸν εἰγενῆ αὐτὸν κάποια μυστηριώδη σχέση, γιὰτὴν ἡ γραμμὲς τῶν χερσῶν σας εἶνε ἡ ἴδια καὶ τ' ἀστέρα τῆς γεννήσεώς σας εἶχαν τὴν ἴδια διάταξι. Δὲν θέλω ὄστος ὡς πὺ κ' αὐτὸ, εἶτε δὲν ὑπάρχει καμμιὰ διαφορά στὴς λεπτομερειὲς τῆς ζωῆς σας, μὰ τὸ σημαντικό γεγονός πὺν δεσπάζει σ' αὐτὲς εἶνε κοινόν. Χρόνια τώρα ἔχω χάσει τὸν κόμητα ντὲ Μοντγκομερῦ, μὰ ξέρω ὄστος, εἶτε μὰ ἀπὸ τίς προφητεῖες μου πραγματοποιήθηκε γι' αὐτόν. Πλήγωσε στὸ κεφάλι τὸν βασιλεῖα Φραγκίσκο Α' μ' ἕνα δαυλὶ φλογισμένο. Πραγματοποιήθηκαν ἅπαντα κ' ἡ ἄλλη προφητεῖες μου; Αὐτὸ τὸ ἀγνοῶ, Μπορῶ ὅμως νὰ βεβαιώσω, εἶτε ἡ δυστυχία κ' ὁ θάνατος, πὺν τὸν ἀπελοῖσαν, ἀπειλοῦν καὶ σὰς...

—Εἶνε δυνατόν ; εἰτε ὁ Γαβριήλ.

—Ἴδού, ἐξοχώτατε, εἰτε ὁ Νουστράδαμος, παρουσιάζοντας μὰ πραγματικὴν ἴδου τὸ ὄροσκοπο πὺν ἔγραψα ἄλλοτε γιὰ τὸν κόμητα Μοντγκομερῦ. Λοιπὸν καὶ τὸ δικὸ σας δὲν θὰ τὸ ἔγραφα διαφορετικὰ.

—Δόστε τὸ μου ! Δόστε τὸ μου ! εἰτε ὁ Γαβριήλ. Αὐτὸ τὸ δῶρο εἶνε ἀνεκτίμητο πραγματικὰ. Μοῦ εἶνε πολυτιμώτατο.

—Μὴ τελευταία λέξι, κύριε ντ' Ἐξιμέ, εἰτε ὁ Νουστράδαμος, μὰ τελευταία λέξι, γιὰ νὰ φυλαχθῆτε, μολοντὶ ὁ Θεὸς εἶνε ὁ κύριος ὄλων καὶ δὲν μοροεῖ νὰ ἐσφύγη ἀπὸ τὴν μοῖρα του. Τὸ ὄροσκοπο τοῦ βασιλέως μας Ἐρσοῦκου Β' γράφει, εἶτε θὰ πεθάνῃ σὲ μὰ παραδόξη μοινομαχία...

—Μὰ, ρώτησε ὁ Γαβριήλ, τί σχέση ἔχει αὐτό ;

—Ἄμα θὰ διαβάσετε τὴν πραγματικὴν θὰ μὲ καταλάβετε, ἐξοχώτατε. Τώρα δὲν μοῦ μένει πειὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σὰς ἀποχωρηθῶ.

Κι' ἀφοῦ χαμέρησε τὸ Γαβριήλ, ὁ Νουστράδαμος βγήκε ἔξω.

Τότε ὁ Γαβριήλ ξεδιπλώσε τὴν πραγματικὴν καὶ διάβασε τὰ ἐξῆς :

«Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θ' ἀνοίξῃ μὰ τῷπα στὸ κεφάλι τοῦ βασιλέως, θὰ κἀνῃ τὴν

Ὁ θεόπνευστος Ἰταλὸς ζωγράφος Φράντζελικο. (Πίναξ τοῦ Σικατό).

φίλη του βασιλέως δική του, στο τέλος όμως εκείνη θα τον σκοτώσει!».

— «Ωραία! φώναξε ο Γαβριήλ, ακτινοβολώντας. Τώρα, αγαπητή μου Άλφτσα, μπορείς να μου διηγηθείς, πώς ο βασιλέως Έρρίκος Β' έθαιρε ζωντανό τον κόμητα ντε Μοντγκομερύ, τον πατέρα μου;

— «Ο βασιλέως Έρρίκος Β'! φώναξε η Άλφτσα. Πώς τó ξεφέρετε, έξωχώτατε;

— Τό μαντεύω. Μπορείς όμως τώρα να μου αποκαλύψεις τó ζήτημα, αφού ο Θεός μου άνήγγειλε τήν εκδήσει μου.

XVIII

ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θά διακόψουμε τώρα για λίγο τήν αφήγησή μας και θά σάς διηγηθώμε τήν ιστορία τής ζωής του κόμητος Ίακώβου ντε Μοντγκομερύ, όπως τήν διηγήθηκε η καλή Άλφτσα στο γυό του Γαβριήλ.

Ο Ίακώβος ντε Μοντγκομερύ, άρχων του Λόρς, ήταν, όπως και όλοι οι πρόγονοι του, γενναίος και τολμηρός, και κατά τούς συνεχείς πολέμους του Φραγκίσκου Α' βρισκόταν πάντα στην πρώτη γραμμή του πυρός. Έτσι, νεαρώτατος ακόμα, έγινε συνταγματάρχης.

Ανάμεσα στα τόσα λαμπρά άνδραγαθήματά του, υπήρχε και ένα γεγονός δυσάρεστο, αυτό για τó οποίο μίλησε παραπάνω ο Νουστράδαμος.

Κατά τó 1521, ο κόμης ντε Μοντγκομερύ, μόλις είχε κλείσει τά είκοσι του χρόνια. Ο χεμώνας ήταν έξαιρετικά σκληρός τή χρονιά εκείνη και οι νεαροί ευγενείς με τόν επίσης νεαρό βασιλέα Φραγκίσκο Α' επί κεφαλής, έπαιξαν καθημερινώς σχεδόν χιονοσπόλεμο, παχνίδι που ήταν πολύ τής μόδας τότε, άν και έξαιρετικά επικίνδυνο. Χωριζόντουσαν σε δύο στρατόπεδα, εκ τών οποίων τó ένα όχρωνόταν σ' ένα σπιτάκι, ενώ οι άλλοι τούς έπετίθεντο. Μιά μέρα, κατά τήν μάχη, επειδή τó κρύο είχε δυναμώσει πολύ, οι παίκτες σταμάτησαν για νά ζεσταθούν. Έπειδή όμως η φωτιά είχε σβήσει, όλοι οι νεαροί αυτοί τρελλοί έτρεξαν για νά φέρουν ένα δανιά και να τήν ανάψουν πάλι.

Πρώτος γύρισε ο Ίακώβος ντε Μοντγκομερύ, κρατώντας ένα αναμμένο δανιά στο χέρι του. Μά καθώς έτρεχε λαχανιασμένος, έπεσε επάνω στο βασιλέα και τόν έπλήγωσε με τó δανιά του στο πρόσωπο. Η πληγή θεραπεύτηκε σε λίγο καιρό, μά τó σημάδι της έμεινε, και επειδή ο Φραγκίσκος Α' για νά τó κρηφή άφησε γενναία, έσπευσαν να τόν μισηθούν όλοι οι αλικόι του.

Ο βασιλέως δέν μνησκότασε καθόλου έναντίον του Μοντγκομερύ, ο οποίος τόν είχε τραυματίσει και δέν άργησε να τόν ανέβαση στα λαμπρότερα αξιώματα τής Αύλης και του στρατού.

Στά 1530, ο Ίακώβος παντρεύτηκε τήν Κλωντιν ντε λά Μπουασιέρ. Ο γάμος τους ήταν ένα σινηθισμένο άριστοκρατικό σινουέκιο, αυτό όμως δέν έμπόδισε τόν Μοντγκομερύ να κλέψει μικρά τή σύζυγό του, όταν εκείνη πέθανε στα 1533, φέρνοντας στον κόσμο τó Γαβριήλ. Έξέ άλλου ο κόμης, όπως όλοι οι άνθρωποι, οι προωρισμένοι για κάθε μορσαίο, ήταν μελαγχολικός εκ φύσεως. Όταν βρέθηκε χήρος και μόνος, διασκεδάσις του αποκλειστικά έγινε ο πόλεμος και ριχνόταν στους κινδύνους με κλειστά τά μάτια. Μά οι πόλεμοι πελείωσαν κάποτε και ο άνθρωπος αυτός αναγκάστηκε να ξαναγυρίση στο παλάτι, όπου λίγο έλειπε να πεθάνη από τήν πληγή του και τήν άηδία του.

Ένας έρωας τόν έσωσε τότε, για να τόν καταστρέψη κατόπιν. Έρωτεύθηκε τήν Αρτέμιδα του Πουατιέ, η οποία ήταν τήν εποχή εκείνη εύνοουμένη του Φραγκίσκου Α'. Αργότερα τήν κληρόνημσε μαζί με τó θρόνο ο Έρρίκος Β'.

Τρείς μήνες τήν τολμάριζε θλιβερός και σιωπηλός, χωρίς να τής μιλήση ούτε μια φορά. Τήν κίτταξε όμως μ' ένα βλέμμα που τά έλεγε δια. Δέν χρειαζόταν τίποτε άλλο στη βασιλική εύνοουμένη για να καταλάβη ότι αυτή η ψυχή ήταν δική της. Σημείωσε τόν έρωτά του σε μια γωνία τής μητής της, για να τόν εκμεταλλευθή όταν θά τής παρουσιαζόταν είδικα.

Και η είκαιρία αυτή ήθε. Ο Φραγκίσκος είχε άρχειο να παραμελή τήν ώραία του εύνοουμένη και να γλυκοκυντάξη τήν κυρία ντ' Ετάμ, η οποία δέν ήταν βέβαια ώραία σαν τήν Πουατιέ, μά είχε τó πλεονέκτημα να έχη μεγάλη ψυχή.

Όταν τó άντελήφθη αυτό η Αρτεμς, αποφάσισε να μιλήση στον Ίακώβο Μοντγκομερύ. Αυτό συνέβη σε μια γωνιά που δόθηκε στο παλάτι προς τιμήν τής νέας εύνοουμένης. (Άκολουθεί)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η ΜΟΔΑ, ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ, ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ Κ.Α.Π

(Η Συμβουλές τής Φίλης σας)

Η στήλη αυτή του «Μπουκέτου» θα εινε ανοιχτή από σημερα για κάθε αναγνώστρια. Όποιαδήποτε άπορία κι' άν έχετε σχετική με τήν όμορφιά σας, με τó ντύσιμό σας, με τó νοικοκυριό σας κτλ., μπορείτε να μάς τή γράφετε και θα λαμβάνετε άμέσως τή σχετική απάντησι. Έκτός όμως από τισ απαντήσεις, η στήλη αυτή θα περιέχη έδδομασίαιους συμβουλές χρήσιμες για κάθε γυναίκα, συμβουλές για τó ντύσιμο, τó νοικοκυριό, τούς καλούς τρόπους, κτλ. κτλ.

Όλες η γυναίκες θέλουν ν' ακολουθούν τή μόδα. Όλες, πλούσιες η φτωχές, νεαρές κοπέλλες και κυρίες παντρεμμένες, θέλουν να φαίνονται κομψές, καλοντυμένες, αξιοπρόσεχτες. Μή νομίζετε όμως ότι τó καλό ντύσιμο έξαρτάται μονάχα από τά χρηματικά μέσα που διαθέτει μια γυναίκα. Κάθε άλλο μάλιστα. Βλέπετε συχνά κανείς κυρίες με φορεμιά καμωμένα από πανάκριβα ύφασματα και γαργαρισμένα με πολύτιμες γαρνιτούρες, η οποίες κάθε άλλο παρά κομψές εινε, και άλλες πάλι, η οποίες, άν και φορούν ένα άπλουστατο φουστανάκι, από φτηνό ύφασμα, κάνουν έξαιρετική εντύπωση με τήν κομφοτήτά τους. Γιατί άραγε;

Στό καλό ντύσιμο, εν γίνει στην καλή έξωτερική εμφάνισι, συντελούν πολλοί λόγοι. Μερικοί από τούς κυριότερους εινε οι εξής:

Όλα δέν πάνε σε όλες. Βλέπετε μια φίλη σας η και μια άγνωστη σας στο δρόμο να φοράη ένα φόρεμα, τó όποιον τής πηγαίνει θαυμάσια. Τή θαυμάζετε, τή ζηλεύετε λιγάκι και λέτε: «Α! τί ώραίο φόρεμα! Θά κάνω κι' εγώ τó ιδιο». Ράβετε πράγματι ένα φόρεμα άπαράλαχτο μ' εκείνο που είδατε, τó φοράτε και... ειντε αξιοσημνητη! Αυτό τó ιδιο φόρεμα που πηγαине τόσο ώραία σε μιά άλλη, σε σας κάνει τήν πιο οικτρή εντύπωση. Γιατί; Μήπως ειντε άσχημη, κακοστιαμένη, η μήπως τó φόρεμα εινε άσχημα ραμμένο; Τίποτε απ' όλ' αυτά. Άπλουστατα, η φίλη σας είχε άλλο σωμα, άλλο σουλούπι, άλλο ανάστημα. Συνεπώς, ότι ταιριάζει σ' εκείνη, δέν μπορεί να πηγαίη και σε σας. Θά με ρωτήσετε βέβαια: Εινε εύκολο σε κάθε γυναίκα να γνωρίη εκ τών προτέρων άν θά τής πηγαίη η δέν θά τής πηγαίη ένα φόρεμα; Βεβαίωτατα. Με λίγη πείρα, γούστο και παρατηρητικότητα, αυτή η γνώσι αποκτάται εύκολα.

Εινε γεγονός ότι η ψηλές γυναίκες ντύονται και κοουλοπνούνται ευκολότερα από τις κοντές και η λεπτές εικόλωτερα από τις παχιές. Δυστυχώς όμως, επειδή όλες η γυναίκες δέν μπορούν να έχουν τήν κορμοστασία τής Αρτέμιδος, πρέπει να φροντίζουν με τó ντύσιμό τους να άναδεικνούν τó καλό που έχουν και να σκεπάζουν τά μειονεκτήματά τους. Ειντε κοντή; Μή φοράτε ποτέ φόρεμα με όριζόντιες ριγές η με μεγάλα τετράγωνα. Μή φοράτε επίσης ποτέ έμφοιμ με πολύ μεγάλα σχέδια. Αποφεύγετε τά διχρωματά φορεμιά που τó κορμάς έχει διαφορετικό χρώμα από τή φούστα. Έπειδή όμως τά φορεμιά αυτά εινε πολύ τής μόδας, προτιμάτε τά σχέδια, όπου τó διαφορετικού χρώματος ύφασμα προστιθεται πάνω από τó στήθος. Αποφεύγετε επίσης τά πολύ μεγάλα καπέλλα. Τίποτε δέν κοιναίει περισσότερο μια κοντή γυναίκα απ' ότι ένα καπέλλο με μεγάλα και κατεβαστά μάτι. Αντιθέτως τά μικρά κατελλάκια που εινε τώρα τής μόδας, φορεμένα λοξά κι' άφίνοντας έξωμολο τó μέτωπο, προσθέτουν πολύ στό ανάστημα. Αποφεύγετε επίσης τις φοιούστες με τά φαρδιά βολάν. Αυτές πηγαίνουν μόνο σε μια ψηλή γυναίκα.

Επάνω-κάτω, τά ίδια θά εινε να πο και για όσες έχουν τó άτύχημα να εινε περισσότερο εβασχεσ απ' ότι τó επιβάλλει η μόδα. Η άλχηθα εινε πως πέρασε πια η εποχή που η γυναίκα, για να θεωρηται κομψή, έπρεπε να εινε σαν τσίρος, που η φυσικές καμπυλότητες έθεωρούντο ως προστυχιά και αναγρομισμός και που όλα τά σώματα είχαν σανιδιοποιηθεί. Και πάλι όμως τó υπερβολικό πάχος δέν θεωρείται ώραίο κι' άν δέν μπορεί κανείς να τó ελαττώση, τουλάχιστον πρέπει να τó έπιδεικνύη όσο τó δυνατόν λιγώτερο. Γι' αυτό, αγαπητές άναγνώστριες, αποφεύγετε τά πολύ ζωηρά χρώματα. Τό μαυρό, τó υπλε μωρέν, τó σκούρο πράσινο εινε χρώματα που άδυνατίζουν. Βέβαια για τó καλοκαίρι εινε άκατάλληλα. Άλλά όποσδήποτε, και τώρα ακόμα, ένα σκοτωμένο χρώμα εινε προτιμώτερο από ένα πολύ ζωηρό. Άμα τάλιν πρόκειται να πάρετε ριγέ φόρεμα, προτιμάτε εκείνα που έχουν λοξές ριγές και κατά δεύτερον λόγον δια έχουν κάβετες. Τις πλατειές ριγές να τις αποφεύγετε γενικά, καθώς και τά τετράγωνα και τά έμφοιμ με μεγάλα σχέδια. Προτιμάτε να βάζετε πάντοτε τις γαρνιτούρες στα φορεμιά σας κατά μήκος. Αποφεύγετε όσώαυτες πούς πλατειές και άνοιχτούς γιακάδες και τις πολύ πλατειές ζώνες. Τά συντελεστικά του καλού ντυσίματος δέν εινε μόνο αυτά. Υπάρχουν κι' άλλοι πολλοί παράγοντες, για τούς οποίους όμως θά μιλήσω στο έρχόμενο φύλλο.

